

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av 6 och 24 § livsmedelslagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att den bestämmelse i livsmedelslagen som gäller påståenden om hälsan vid marknadsföringen av livsmedel ändras så att den exakt motsvarar bestämmelserna i direktiv 2000/13/EG om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel. Det föreslås dessutom att bestämmelsen om

de avgifter som skall uppbäras för tillsynen ändras så att den är förenlig med andra lagar som gäller miljö- och hälsoskyddet och att den på ett mer enhetligt sätt kan tillämpas i kommunerna.

Lagen avses träda i kraft omedelbart efter det att den har antagits och blivit stadfäst.

MOTIVERING

1. Nuläge

Påståenden som gäller hälsan

Enligt 6 § livsmedelslagen (361/1995) är det förbjudet att framföra påståenden som gäller hälsan samt uppgifter om att ett livsmedel har medicinska egenskaper eller hänvisningar till sådana uppgifter. Bestämmelsen omfattar samtliga livsmedel och marknadsföringen av livsmedel i dess helhet. Ett påstående som avses i 6 § livsmedelslagen anses strida mot bestämmelserna i livsmedelslagen om än det vore sant. Bestämmelsen i livsmedelslagen baserar sig på Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG (kodifierad version av rådets direktiv 79/112/EEG jämte ändringar). Enligt artikel 2 punkt b i direktivet får inte märkningen och dess närmare utformning tillskriva livsmedel egenskaper som förebygger, behandlar eller botar någon sjukdom hos människor eller antyda sådana egenskaper.

I 6 § livsmedelslagen ingår ingen definition på påståenden som gäller hälsan. I regeringens proposition till Riksdagen med förslag till livsmedelslag (RP 325/94 rd) konstateras att förbjudna vore närmast sådana påståenden som hänvisar till att livsmedlet har läkande, sjukdomsförhindrande eller motsvarande

terapeutisk verkan. Vid bedömning av marknadsföringen skall man alltid ta hänsyn till vilken uppfattning marknadsföringen i dess helhet är ägnad att skapa hos konsumenten.

Det har blivit allt vanligare att man vid marknadsföringen av livsmedel använder sig av olika slags påståenden som gäller ett livsmedels eventuella verkningar på människors hälsa och välbefinnande. I fråga om *näringspåståenden* handlar det om att ett visst näringsämne antingen ingår eller inte ingår i ett livsmedel eller om mängden av ett visst näringsämne i ett livsmedel eller om livsmedlets näringsvärde jämfört med andra motsvarande livsmedel (t.ex. innehåller rikligt med kalcium eller fibrer eller har låg fetthalt). De s.k. *funktionella påståendena* handlar om de gynnsamma verkningar som ett livsmedel, ett näringsämne eller någon annan ingrediens som ingår i ett livsmedel har på människans normala livsfunktioner (t.ex. kalcium stärker benstommen, fibrerna främjar tarmfunktionen). De *påståenden som antyder minskad risk för sjukdom* är förknippade med en faktor som medför ökad risk för en viss sjukdom (t.ex. lågt kalciumintag kan öka risken för osteoporos - produkten X innehåller rikligt med kalcium, järnbrist kan leda till anemi - produkten Y är en god järnkälla, produkten ABC sänker

blodtrycket).

Förbudet enligt 6 § livsmedelslagen att framföra påståenden som gäller hälsan har varit svårt att tillämpa i situationer där en näringsidkare vid marknadsföringen av ett livsmedel vill framhäva de positiva verkningar som livsmedlet i fråga har på människors hälsa. Livsmedelsverket publicerade 1997 en handbok för tillsynen över påståenden som gäller medicinska egenskaper och hälsan som är avsedd för myndigheter. Handboken innehåller Livsmedelsverkets rekommendationer om hur 6 § livsmedelslagen bör tolkas samt en omfattande förteckning över exempel på tillåtna och förbjudna påståenden. När handboken blev färdig konstaterade Livsmedelsverket att man inom några år kommer att bedöma hur handboken har fungerat i praktiken och om det finns behov att revidera själva handboken eller den förteckning över exempel som finns som bilaga till den. Revideringen av handboken har påbörjats år 2000 och en separat handbok om tillsynen av kolesterolpåståenden har kommit ut.

Enligt kommissionens utgåva i januari 2000 en vitbok om livsmedelssäkerhet (KOM 1999 (719) slutlig) överväger kommissionen ändring av direktivet om märkning och presentation av livsmedel så att där definieras de krav som ställs på framförandet av s.k. funktionella påståenden och på användningen av näringspåståenden vid marknadsföringen av livsmedel. Kommissionen konstaterar i vitboken att avsikten är att man i fortsättningen inte heller skall tillåta påståenden enligt vilka ett livsmedel har egenskaper som förebygger, behandlar eller botar någon sjukdom hos människor.

Framförande av påståenden som gäller hälsan vid marknadsföringen av livsmedel behandlas också globalt bl.a. i en märkningskommitté som finns vid Codex Alimentariuskommissionen, som lyder under FAO och WHO. I Codex har påståendena delats in i näringspåståenden (nutrition function claims, enhanced function claims) och påståenden som gäller minskad risk för sjukdom (reduction of disease risk claims). I Codex har behandlingen av ärendet som rör påståendena nyss påbörjats. Som

utgångspunkt för att påståenden som gäller minskad risk för sjukdom skall tillåtas och de villkor som skall ställas för dessa har man tagit en s.k. tvåfasmodell där man först skall informera om kostens betydelse för hälsan och därefter lämna sådana uppgifter om sammansättningen av produkten som stöder påståendet. Motsvarande modell har redan lanserats i Sverige och används också i Livsmedelsverkets handbok om tillsynen över kolesterolpåståenden.

Forskningen i livsmedlens verkningar på hälsan är på en hög nivå i Finland. Den nuvarande ordalydelsen i 6 § livsmedelslagen tillsammans med den handbok för tillsynen över påståenden som publicerats av Livsmedelsverket har dock lett till en situation där livsmedelsindustrin vid marknadsföringen av de produkter som den utvecklat inte till fullo kan framhäva livsmedlens hälsofrämjande verkningar. År 1999 framlade Livsmedelsindustriförbundet till handels- och industriministeriet ett förslag om att man vid marknadsföringen av livsmedel utöver näringspåståenden skulle kunna framföra s.k. funktionella påståenden och påståenden som gäller minskad risk för sjukdom.

Europeiska livsmedelsindustriförbundet CIAA har till Europeiska kommissionen framlagt motsvarande förslag om precisering av gemenskapslagstiftningen (direktivet om märkning och presentation av livsmedel) angående påståenden som gäller hälsan. En arbetsgrupp vid namn Elintarvike 2000 som tillsatts av handels- och industriministeriet föreslog i en rapport som den publicerat i december 1999 att de nationella bestämmelserna om användningen av påståenden som gäller hälsan bör göras klarare när det gäller s.k. funktionella påståenden. Arbetsgruppen föreslog dessutom att man utreder huruvida påståenden som gäller minskad risk för sjukdom kan tillåtas vid marknadsföringen av livsmedel.

Avgifter för tillsynen

Livsmedelsverket svarar för ledningen, planeringen och utvecklingen av tillsynen över att livsmedelsbestämmelserna iakttas. I

praktiken sker tillsynen huvudsakligen i kommunerna. Enligt 18 § livsmedelslagen skall vid livsmedelstillsynen tillsynsåtgärder vidtas regelbundet och särskilt när det kan misstänkas att brott mot livsmedelsbestämmelserna förekommer.

Enligt 24 § livsmedelslagen uppbär kommunen hos näringsidkaren enligt en av kommunen godkänd taxa en avgift för tagning och undersökning av prov inom den regelbundna tillsyn som avses i 18 § 1 mom.

De kommunala myndigheter som ansvarar för livsmedelstillsynen tillämpar i sin verksamhet utöver livsmedelslagen också lagen om livsmedelshygien (1195/1996), den s.k. hygienlagen, när det gäller animaliska produkter, samt hälsoskyddslagen (763/1994). Dessa lagars bestämmelser om avgifter som skall uppbäras för tillsynen är inte helt enhetliga. Riksdagen förutsatte år 1995 att regeringen vidtar åtgärder för att bestämmelserna om avgiftssystemen inom miljö- och hälsoskyddet skall förenhetligas. Jord- och skogsbruksministeriet och social- och hälsovårdsministeriet har vidtagit de åtgärder som förutsattes i riksdagens uttalande i den lagstiftning som gäller deras förvaltningsområde.

I 50 § hygienlagen ingår en uppräknig av de uppgifter för vars utförande kommunen skall uppbära avgift av näringsidkaren. Den princip i hygienlagen enligt vilken tillsynen är avgiftsbelagd baserar sig till en stor del på Europeiska gemenskapens lagstiftning. Enligt 50 § hälsoskyddslagen skall kommunen uppbära en avgift för provtagning och undersökning som hänför sig till tillsynen över efterlevnaden av de föreskrifter som meddelats om anmälan om livsmedellokal med stöd av 13 och 14 §. Den livsmedelstillsyn som baserar sig på hygienlagen och hälsoskyddslagen har karaktären av tillsyn över förhållandena. Tillsynen enligt livsmedelslagen å sin sida har karaktären av produktkontroll. Det är därför omöjligt att i de nämnda lagarna helt enhetligt definiera avgifterna för tillsynen.

En central princip i fråga om livsmedelstillsyn är minskning av de risker som är förenade med livsmedel och förebyggande av risker i ett så tidigt skede som möjligt. Det primära ansvaret för

livsmedelssäkerheten vilar alltid på näringsidkaren. Livsmedelslagen i likhet med hälsoskyddslagen och hygienlagen förutsätter att näringsidkaren identifierar och räknar upp de kritiska skedena i tillverkningen och hanteringen av livsmedel och vidtar nödvändiga åtgärder för övervakning av dessa. I detta syfte skall näringsidkaren göra upp en skriftlig plan för egenkontroll och följa den. Tillsynsmyndigheterna skall vid behov handleda näringsidkaren i uppgörandet av planen för egenkontroll. Egenkontrollen förutsätter ofta också provtagning och laboratorieanalyser. Näringsidkaren står för de kostnader som medförs av egenkontrollen. Eftersom det är näringsidkaren som ansvarar för egenkontrollen, skall tillsynsmyndigheterna inte ingripa i genomförandet av egenkontrollen t.ex. när det gäller tagning och undersökning av prov.

Tillsynsmyndighetens uppgift är att övervaka att näringsidkarens egenkontroll fungerar på ett tillräckligt effektivt sätt. I princip skall egenkontrollen basera sig på riskanalys. Om myndigheten bedömer att egenkontrollen är bra planerad och fungerar på ett tillräckligt effektivt sätt, kan myndigheten minska tillsynen över egenkontrollen och den provtagning som sker i anslutning till denna. Om å andra sidan tillsynsmyndigheten har skäl att misstänka att näringsidkarens egenkontroll inte fungerar tillräckligt bra, måste tillsynen över egenkontrollen effektiviseras.

Det finns ingen definition på den regelbundna tillsyn som nämns i 18 och 24 § livsmedelslagen. Med regelbunden tillsyn avses enligt Livsmedelsverkets tolkning både den planmässiga tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten och sådan annan tillsyn som sker då man misstänker att brott mot livsmedelsbestämmelserna förekommer.

När det gäller avgifterna för tillsynen har begreppet regelbunden tillsyn, som nämns i 24 §, tolkats på rätt olika sätt i olika kommuner. I några kommuner bekostas all livsmedelstillsyn, inklusive tillsynen över att egenkontrollen fungerar, med offentliga medel och näringsidkarna ansvarar endast för de kostnader som medförs av egenkontrollen. I vissa andra kommuner har begreppet regelbunden tillsyn tolkats så att den omfattar

endast tillsynsmyndighetens planmässiga tillsyn för vilken en avgift har uppburits av näringsidkaren. I några kommuner har vidare avgift för tillsynen uppburits även i de enskilda fall då man har skäl att misstänka att brott mot livsmedelsbestämmelserna förekommer. I vissa andra kommuner har tillsynsmyndigheterna träffat ett avtal med näringsidkarna om tagning och analys av prover inom egenkontrollen. Näringsidkaren har fakturerats för denna verksamhet. Dessa olika principer om de grunder på vilka avgifter för tillsynen uppbärs försätter näringsidkarna i olikvärdig ställning som tillsynsobjekt och avgiftsbetalare. Också formuleringen "kommunen uppbär" i den nuvarande bestämmelsen har vållat tolkningsproblem i kommunerna. Enligt förarbetena till livsmedelslagen har avsikten inte varit att kommunerna själva får bestämma huruvida någon avgift skall uppbäras eller inte utan kommunerna måste uppbära en avgift för de tillsynsåtgärder som nämns i bestämmelsen.

2. Föreslagna ändringar

Påståenden som gäller hälsan

Ordalydelsen i den gällande 6 § livsmedelslagen överensstämmer inte i fråga om påståenden som gäller hälsan med ordalydelsen i artikel 2 i direktivet om märkning och presentation av livsmedel. För att tolkningen och tillämpningen av paragrafen skall bli klarare föreslås att bestämmelsen ändras så att den exakt motsvarar ordalydelsen i direktivet. Enligt förslaget får inte märkningen och dess närmare utformning tillskriva livsmedel egenskaper som förebygger, behandlar eller botar någon sjukdom hos människor eller antyda sådana egenskaper. Lämmande av vilseledande uppgifter är redan principiellt förbjudet enligt 6 § livsmedelslagen.

Om man vid marknadsföringen av livsmedel använder påståenden som handlar om minskad risk för sjukdom, bör man i anslutning till påståendena ge information om kostens betydelse för hälsan samt sådan information om sammansättningen av produkten som stöder påståendet. Den

påstådda verkan skall basera sig på resultat från upprepade och oberoende undersökningar som uppfyller vetenskapliga kvalitetskrav.

För att tolkningen och tillämpningen av bestämmelsen angående påståenden som gäller hälsan skall kunna göras klarare krävs att Livsmedelsverket för sin del reviderar handboken för tillsynen över påståenden som gäller medicinska egenskaper och hälsan.

Eftersom Europeiska kommissionen har meddelat att den överväger revidering av gemenslagslagstiftningen i fråga om påståenden som gäller hälsan, betraktas inte några större ändringar i den nationella lagstiftningen som motiverade i detta skede. Efter att de planerade ändringarna i gemenslagslagstiftningen har blivit gjorda kommer motsvarande ändringar att göras också i den finska lagstiftningen.

Avgifter för tillsynen

Det föreslås att 24 § livsmedelslagen ändras så att bestämmelsen i tillämpliga delar skall motsvara bestämmelserna i andra lagar som gäller miljö- och hälsoskyddet och att bestämmelsen skall kunna tillämpas på ett mer enhetligt sätt än tidigare.

Enligt förslaget skall kommunen hos näringsidkaren uppbära en avgift för den tillsyn som avses i bestämmelsen. Genom ändring av ordalydelsen elimineras de problem som varit förenade med tolkningen av formuleringen "kommunen uppbär". 24 § 2 punkten livsmedelslagen föreslås bli ändrad så att den problematiska hänvisningen till regelbunden tillsyn slopas och i stället konstateras att man hos näringsidkaren skall uppbära en avgift för tagning och undersökning av prov då tillsynen sker i syfte att säkerställa att den egenkontroll som näringsidkaren ansvarar för fungerar.

Eftersom det är näringsidkaren som bär ansvaret för egenkontrollen är det logiskt att näringsidkaren också ansvarar för de kostnader som medförs av myndighetskontroll till den del det är fråga om tillsynen över att egenkontrollen fungerar. Denna princip uppmuntrar näringsidkarna till att så effektivt som möjligt uppfylla sin plikt i fråga om

egenkontroll. Om egenkontrollen är väl planerad och fungerar väl, är det knappast något skäl för tillsynsmyndigheten att ingripa i näringsidkarens verksamhet. 18 § livsmedelslagen förutsätter att tillsynsåtgärderna skall vara ändamålsenliga. Tillsynsmyndigheten kan alltså inte egenmäktigt börja utreda huruvida egenkontrollen fungerar eller inte. Efter den föreslagna ändringen skall hos näringsidkaren uppbäras en avgift för tagning och undersökning av prov då tillsynen sker i syfte att säkerställa att egenkontrollen fungerar. Dessutom skall näringsidkaren stå för de kostnader som medförs av den egentliga egenkontrollen. Enligt förslaget skall planmässig livsmedelstillsyn som har karaktären av projekt samt provtagning och undersökning som baserar sig på stickprov och sker på initiativ av myndigheterna bekostas med kommunala medel. För att bestämmelsen om avgifter för tillsynen skall kunna tillämpas så enhetligt som möjligt i hela landet krävs att Livsmedelsverket och länsstyrelserna ger anvisningar om bland annat hur en väl fungerande egenkontroll definieras och på vilket sätt skall faktureringen för myndighetskontroll ske.

3. Propositionens verkningar

3.1. Ekonomiska verkningar

Påståenden som gäller hälsan

I den promemoria som uppsatts av arbetsgruppen Elintarvike 2000 konstateras att en stor del av den satsning som i livsmedelsbranschen görs på forskning och utveckling används för utvecklande av nya funktionella livsmedel. De nuvarande bestämmelserna om påståenden som gäller hälsan anses inte vara tillräckligt tydliga. Detta anses medföra osäkerhet när det gäller utvecklingsprojekt och försämrade möjligheterna att utnyttja resultaten. Klargörandet av bestämmelsen om påståenden som gäller hälsan kan således anses vara indirekta ekonomiska verkningar på verksamheten hos företagen i livsmedelsbranschen. Det är dock omöjligt

att uppskatta omfattningen av de ekonomiska verkningarna.

Avgifter för tillsynen

Om bestämmelsen om avgifter för tillsynen görs klarare kommer näringsidkare att försättas i mer jämlik ställning som betalare av tillsynsavgifter. De ekonomiska verkningar som ändringen av bestämmelsen eventuellt kommer att ha för näringsidkarnas del bedöms vara ganska små. Den nuvarande ordalydelsen i 24 § livsmedelslagen möjliggör en långt mer omfattande inkassering av tillsynsavgifter än den föreslagna ändrade bestämmelsen. De kostnader som medförs för näringsidkaren kan komma att öka närmast i det fall att näringsidkaren inte ser till att hans plan för egenkontroll genomförs på ett tillbörligt sätt. Även om bestämmelsen om avgifter för tillsynen görs klarare kommer de totala intäkter av tillsynen som inflyter till kommunerna knappast att ha betydelse för enskilda kommuner, eftersom de avgifter som uppbärs endast täcker de kostnader som medförs av tagning och undersökning av prover. Det är viktigt att kommunerna också efter att bestämmelsen om avgifter för tillsynen blir ändrad reserverar anslag för både enstaka fall av tillsyn på initiativ av myndigheterna och mer projektartad tillsyn.

3.2. Verkningar i fråga om organisation och personal

Påståenden som gäller hälsan

Kommunala tillsynsmyndigheter utövar tillsyn över att marknadsföringen av livsmedel sker lagenligt liksom de också utövar tillsyn över att andra livsmedelsbestämmelser följs. Med avvikelse från annan tillsyn är Livsmedelsverket i fråga om påståenden som används vid marknadsföringen den enda behöriga myndighet som kan fatta sådana beslut om förbud mot marknadsföring som avses i 33 § livsmedelslagen. Livsmedelsverket tar ställning till de påståenden som framförs vid marknadsföringen från fall till fall. Det har blivit allt vanligare att man vid

marknadsföringen av livsmedel använder olika slags påståenden som gäller hälsan. Bedömningen av huruvida dylika påståenden är lagenliga eller inte binder Livsmedelsverkets resurser. Den föreslagna ändringen av bestämmelserna avser att göra tolkningen av 6 § livsmedelslagen klarare och kan möjligen i någon utsträckning frigöra tillsynsmyndigheternas resurser för att användas till andra uppgifter. Förslaget har inga direkta verkningar i fråga om organisation eller personal.

Avgifter för tillsynen

Ändring av 24 § livsmedelslagen på det föreslagna sättet avser att uppmuntra näringsidkarna att på ett så effektivt sätt som möjligt uppfylla sin plikt rörande egenkontrollen. Om egenkontrollen är väl planerad och fungerar väl, behöver tillsynsmyndigheten knappast ingripa i näringsidkarnas verksamhet. Detta skulle frigöra tillsynsmyndighetens resurser för andra uppgifter inom livsmedelstillsynen.

4. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid handels- och industriministeriet.

Den föreslagna ändringen av 6 § livsmedelslagen har beretts utgående från de förslag som presenterats handels- och industriministeriet. I beredningen har även det pågående arbete vid Livsmedelsverket som syftar till revidering av handboken för tillsynen över påståenden som gäller medicinska egenskaper och hälsan beaktats. Livsmedelsverkets resultatmål för 1999 omfattade en utredning av den praxis i fråga om uppbärandet av avgifter för tillsynen enligt 24 § livsmedelslagen som tillämpades inom den livsmedelstillsyn som kommunala

myndigheter utövar. För utredning av saken tillsatte Livsmedelsverket en arbetsgrupp som bestod av representanter för handels- och industriministeriet, Livsmedelsverket och länsstyrelsen i Södra Finlands län. Arbetsgruppen lade fram ett förslag till ändring av 24 § livsmedelslagen och vidarebefordrade det till handels- och industriministeriet för åtgärder. Den föreslagna ändrade bestämmelsen har beretts vid handels- och industriministeriet utgående från arbetsgruppens förslag.

Beträffande förslaget har utlåtande erhållits av jord- och skogsbruksministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, Livsmedelsverket, anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Folkhälsoinstitutet, Läkemedelsverket, Tulllaboratoriet, länsstyrelsen i Södra Finlands län, länsstyrelsen i Västra Finlands län, länsstyrelsen i Östra Finlands län, länsstyrelsen i Uleåborgs län, länsstyrelsen i Lapplands län, Finlands Kommunförbund, Finlands Konsumentförbund rf, Näringsterapeuternas förening rf, Livsmedelsindustriförbundet rf, Finlands dagligvaruhandel rf, Kunnallinen ympäristö- ja terveydenhoitoyhdistys ry, Ympäristö- ja terveystieteiden tutkimuskeskus ry, Finlands veterinärförbund rf och Eläinlääkärihygienikköjen yhdistys ry.

På grund av sin komprimerade form har propositionen inte granskats på granskningsbyrån vid justitieministeriets lagberedningsavdelning.

5. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft omedelbart efter det att den har antagits och blivit stadfäst.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

*Bilaga
Lagförslagen*

Lag

om ändring av 6 och 24 § livsmedelslagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i livsmedelslagen av den 17 mars 1995 (361/1995) 6 och 24 § som följer:

6 §

Lämnande av uppgifter om livsmedel

På förpackningen till ett livsmedel eller i en broschyr eller reklam om ett livsmedel eller på annat sätt skall sanningsenliga och tillräckliga uppgifter lämnas om livsmedlet. Det är förbjudet att lämna vilseledande uppgifter om livsmedlet. Det är förbjudet att tillskriva ett livsmedel egenskaper som förebygger, behandlar eller botar någon sjukdom hos människor eller antyda sådana egenskaper, om inte något annat bestäms.

Kommunen skall hos näringsidkaren uppbära enligt en av kommunen godkänd taxa en avgift som högst motsvarar kostnaderna för utförande av åtgärden för

- 1) behandling av en livsmedelsanläggnings tillstånds- och anmälningsärenden, och för
- 2) tagning och undersökning av prov som krävs för att säkerställa att den egenkontroll som avses i 8 § fungerar.

Denna lag träder i kraft den 2001. Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

24 §

Avgifter som kommunala myndigheter uppbär

Helsingfors den 11 maj 2001

Republikens President

TARJA HALONEN

Minister *Kimmo Sasi*

Lag

om ändring av 6 och 24 § livsmedelslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i livsmedelslagen av den 17 mars 1995 (361/1995) 6 och 24 § som följer:

Gällande lydelse

6 §

Lämnande av uppgifter om livsmedel

På förpackningen till ett livsmedel eller i en broschyr eller reklam om ett livsmedel eller på annat sätt skall sanningsenliga och tillräckliga uppgifter lämnas om livsmedlet. Det är förbjudet att lämna vilseledande uppgifter om livsmedlet. Att *framföra påståenden som gäller hälsan samt uppgifter om att ett livsmedel har medicinska egenskaper eller hänvisningar till sådana uppgifter är förbjudna, om inte något annat bestäms.*

24 §

Avgifter som kommunala myndigheter uppbär

Kommunen uppbär hos näringsidkaren enligt en av kommunen godkänd taxa en avgift som högst motsvarar kostnaderna för utförande av åtgärden för

- 1) behandling av en livsmedelsanläggnings tillstånds- och anmälningssärenden, och för
- 2) tagning och undersökning av prov inom den regelbundna tillsyn som avses i 18 § 1 mom.

Föreslagen lydelse

6 §

Lämnande av uppgifter om livsmedel

På förpackningen till ett livsmedel eller i en broschyr eller reklam om ett livsmedel eller på annat sätt skall sanningsenliga och tillräckliga uppgifter lämnas om livsmedlet. Det är förbjudet att lämna vilseledande uppgifter om livsmedlet. *Det är förbjudet att tillskriva ett livsmedel egenskaper som förebygger, behandlar eller botar någon sjukdom hos människor eller antyda sådana egenskaper, om inte något annat bestäms.*

24 §

Avgifter som kommunala myndigheter uppbär

Kommunen skall hos näringsidkaren uppbära enligt en av kommunen godkänd taxa en avgift som högst motsvarar kostnaderna för utförande av åtgärden för

- 1) behandling av en livsmedelsanläggnings tillstånds- och anmälningssärenden, och för
- 2) tagning och undersökning av prov som krävs för att säkerställa att den egenkontroll som avses i 8 § fungerar.

Denna lag träder i kraft den 2001.
Åtgärder som verkställigheten av lagen
förutsätter får vidtas innan lagen träder i
kraft.
